

Стефанъ Караджа

ГАНЪ НА ДОБРУДЖАНСКИТЕ МЛАДЕЖКИ ОРГАНИЗАЦИИ „СТЕФАНЪ КАРАДЖА“ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Редакторъ: Борисъ Черневъ.

Излиза два пжти въ месеца.
Годишенъ абонаментъ:
за членове 20 л., нечленове 25 л.
Отдѣленъ брой 1 левъ.
Адреси:

Редакция ул. „Ник. Николаевичъ“ № 19
Секретариатъ: ул. „Приморска“ № 15

Добруджанската младежъ.

днитъ на всеобща покруса и безвъзвратно живеемъ, добруджанската емиграция въ България, може да се поздравява с една ценна придобивка, а поробената добруджанска младежъ, с едно ново сгруппирование — на фронта на добруджанската освободителна борба, застава решително, вече, движението на младежките добруджанци, които организирани въ младежки организации, които от денъ въ денъ растат, се вдигатъ съвмѣстна борба за извоюване свободната родната земя.

Младите синове на поробена Добруджа изживяватъ окончателно процеса на настанане дългитъ и отговорноститъ си не сме радостни да отбележимъ, че няматъ воля за работа и борба, ще за последица, несъмнено, едно чуствено повдигане духътъ на старите емигранци въ борбата.

Добруджанската младежъ, далечъ отъ нѣмъ омишля, понасяща, наравно съ своята емиграция, несомнително въ тежкия ботъ на прокуденици, е съхранила въ си една тропателна любовъ къмъ родна Добруджа. Тя е утвърдила душата си една непоколебима вътрешното тържество на освободителната борба, която ще направи Добруджа наново българска земя и добруджанския народъ, неразделна частъ отъ общия български народъ.

Големата мечта на младите добруджанци — да си създадатъ свой сгюзъ,

който да привлече, организира и подготви за смѣла борба, хилядитъ, прѣснати млади сили — е на пжтъ да се осъществява.

Дели ни много малко време отъ денятъ, въ който младите ще положатъ основитъ на нова, чудно неподозирана красива сграда, въ общия добруджански дворъ, който ще бжде юрдоусть за бащите ни, попилиели животъ и средства, въ борба за родъ и честъ, и за майките ни, проплакали очитъ си, надъ безкрѣстнитъ гробоуе на наши братя.

Младите ще иматъ своя сгюзъ, защото иматъ ясно съзнание, че единственъ и чрезъ него ще бждатъ истински ползени въ великата борба за свободата на родния край.

Сгбрали въ себе си идеализма, всеотдайността и борческия ентузиазъмъ на своитъ родители, младите добруджанци следватъ светлия пжтъ на безсмъртния Караджа, вдъхновени отъ примѣра на неговата неуморима борба за свобода и равенство, и отъ неговата тропателна тожностъ, да положатъ живота си, предъ свещения олтаръ на жадуваната свобода!

Младите вече взематъ своя дълъ въ борбата, за да я направятъ по-смѣла, по-вдъхновена и по-результатна.

Утрешниятъ денъ е денъ на тържеството на свободата надъ поробената ни Родина!

Той е денъ на млада Добруджа!

ОЩЕ ЕДНА СКЪПА ЖЕРТВА.

Ненаситени отъ проливанитъ кърви беззащитнитъ наши братя и сестри предѣлитъ на поробена и унижена Добруджа, коварнитъ тирани прехвърлятъ вече предѣлитъ на свободна България, нарушавайки нейния суверенитетъ; въ границитъ на свободното българско царство, кждето, ние трѣбва да имаме сигурни, крѣволок-извергъ ронския майоръ Николау на 15 май въ 4 часа сл. об. между селата Каево и Оборище на 900 метра въ българска територия, каченъ на конь дона и убива по най-зверски начинъ българина Руси Рачевъ Гочевъ 32 д. родомъ отъ Габрово, живѣлъ дълго години въ Добричъ.

Озверениятъ майоръ не се задоволява само съ убийството на беззащитния българинъ, и когато той е агнизиралъ, го е газилъ съ коня си, за да овладетвори крѣволокството си.

Убиецътъ следъ постигане на пжкното си намерение се завръща гордо

и доволенъ въ окъпаната въ български сълзи земя, за да бжде признатъ за „герой на Ромъния море“.

Жертвата е била вдигната отъ българскитъ погранични власти, като погребението се е извършило на 18 т. м. въ с. В. Долъ. Останкитъ на покойния сж били изпратени отъ небило отделение на народъ. Въ църквата и на гроба сж били произнесени прочувствени речи отъ свещ. Иванъ Пейчевъ и председателя на д-во „Добруджа“ г. Ангелъ Яневъ. Вземали сж живо участие и младежитъ добруджанци.

Убитиятъ Рачевъ е завършилъ Варненското Срдно Търговско Училище.

Той оставя жена и невръстни деца.

Още единъ гробъ се нарежда въ редицата на хилядитъ безкрѣстни чеме-ри, за да илюстрира предъ свѣта ромънското безсрамие и вандализъмъ надъ беззащитното и онеправдано добруджанско население.

имитъръ Аджемовъ.

Жга по роденъ край.

На Б. Черневъ

Обичамъ да се ровя въ жарьта на оитъ спомени и дълго да мисля за плѣтитъ безгрижни дѣтски дни. Обичамъ споменитъ си, защото обичамъ моята поробена родина, кждето въко пѣснитъ на жетваркитъ свободно прокжнтявахъ изъ златнитъ ниви, поляващи се подъ нежния полъхъ вътъра, като златисти кждри на приказна царкиня.

Обичамъ споменитъ си, защото въ въхъ провънтяватъ сребърнитъ звънѣта на свободата, оглушени сега по роднитъ друмища отъ веригитъ на робията.

Обичамъ споменитъ си и когато тѣ станатъ предъ менъ, като възкрѣснали отъ гроба мъртавци, възкрѣсватъ въ моята душа безметежни дѣтски ниви, изживѣни като единъ свиденъ въ изъ свободната родна земя. . .

Лѣгалъ съмъ подъ черешата въ вора, скръстилъ ржцѣ подъ главата

си, гледамъ синьото небе и си спомнямъ за топлитъ юнски нощи въ моята поробена родина.

Падналъ е мракъ, който е пригърналъ земята и я приспива, като майка свидната си рожба.

Гледамъ небето и ми се иска да станамъ, да се изкача на върха на черешата, да простря ржце и да изжсамъ всичкитъ звѣзди, които сж цѣфнали, като златни усмивки по него. . .

Искамъ да събера всичкитъ тѣзи златни очи на небето, да напълня пазвата си съ тѣхъ, да тръгна по родната поробена земя и да спусна по едно въ всѣки почернялъ домъ.

За да съмне въ душитъ на всички мои поробени братя и отъ пламъка на всѣко едно небесно око да пламне буреносенъ огънь, който да изгори черната тирания и разтопи рждивитъ вериги на робството.

Нѣкога по накиченитъ съ злато родни ниви, свободно прокжнтявахъ пѣсента на жетваркитъ.

Майкитъ тогава не бѣха въ черни забрадки и не изплакнаха кървави сълзи надъ люлчицитъ на своитъ невръстни рожби.

Пакостна национална политика.

Македонскиятъ царъ Филипъ, следъ като укрепилъ вътрешно държавата си, обединилъ стопански и политически почти цѣлия Балкански полуостровъ. Дълновиденъ държавникъ, той разбиралъ много добре, че неговата власт надъ покоренитъ и подвластнитъ му народи не е достатъчно гарантирана. И, за да увѣковечи своето господство, той си поставилъ за целъ да умаломощи неприятелитъ си, като ги направилъ неспособни за каквато и да е борба. Въ скоро време царъ Филипъ, следвайки неотклонно своята завоевателна политика, успѣлъ да си създаде ревностни поддръжници въ лицето на нѣкои разочаровани граждани отъ порадкитъ въ собствената имъ родина. Такива поклонници той ималъ въ Елада, която по това време се е огъвала подъ напора на дисциплинираната македонска държава.

Припомняме всичко това, за да подчертаемъ пагубната роля на пораженството. То е вирѣло въ всички вѣкове, като винаги е играело злокачествена мисия на троянския конь.

И въ наши дни ферментитъ на разложението сж въ своята стихия. Тѣ се проявиха най-осезателно презъ време на войната, когато, подъ маската за самоопредѣлението на поробенитъ народи, Голѣмата Антанта успѣ да обезоружи и омаломощи съпротивителната сила на своитъ врагове. Въ конкретния случай Уйлсонъ, голѣмия миролюбецъ и демократъ, бѣше използванъ за печалната роля на троянския конь.

За жалостъ въ България още се срещатъ наивници, които не искатъ да разбератъ дълбокия смисълъ на тѣзи горчиви констатации.

Единъ погледъ назадъ ще ни даде възможность да се ориентираме по-добре въ нашата съвременность, отколкото, ако ослѣпимъ очитъ си съ очарованието на „новитъ“ идеи, които хуманитарна и културна Европа иска да ни наложи, разбира се не за хубавитъ очи на българския народъ.

Въ нашата освободителна епоха просвѣтителни и революционери, нѣкои отъ които бѣха ревностни привърженици на идеята за балканската федерация, по различни пжтища се домогваха къмъ една и сжща целъ: културното и политическото обединение на българското племе. Христо Ботйовъ, този голѣмъ радетелъ за „правосъдния денъ на народитъ“ и искренъ космополитъ, издигайки високо идеята за федерация на Балканитъ, на пръвъ планъ поставяше осъществяването на

редица легитимни искания за българския народъ, като въ основата на своята борба изтъкваше свободата на България и политическото ѣ обединение въ нейнитъ етнически граници.

Днесъ, този националенъ духъ, като скжпа реликва отъ миналото, съ неговата постоянна грижа за поробенитъ български краища, живѣе единствено срѣдъ организирани кадри на емигрантскитъ организации, и би казалъ човѣкъ — само срѣдъ тѣхъ. Пригърнали идеята за миръ, въодушевявани отъ голѣмия идеалъ за свободата на поробенитъ въ свѣта, въ сгласие съ новитъ демократични вѣяния на съвременността — тѣ упорито се борятъ за културното и политическо единство на българското племе, за народноститъ, граждански и училищни свободи на поробенитъ му части, а наредъ съ това — и за единъ миръ, изграденъ върху справедливостта.

Кой служи на народа и на идеитъ за демокрация и миръ: потисницитъ ли, които се погавриха съ тѣхъ, или искренитъ приятели на тѣзи свѣтли идеи, окървавени отъ победителитъ, които и днесъ — тринадесетъ години следъ мировата касапница подъ маската на най-съблазнителни принципи искатъ да овѣковечатъ черното робство и инквизицията въ поробенитъ отъ тѣхъ чужди краища?

Не чрезъ борбата за миръ и демокрация, на които плащатъ кървава данъкъ поробенитъ, ще се подхранятъ утрешнитъ взаимно изстребителни войни, а заблудата и пораженството ще повтарятъ грѣшката на миналото, когато въ името сжщо така на велики начала свѣтитъ бѣ окървавенъ, за да бждемъ свидетели днесъ, въ ерата на О. Н. на едно срамно и съ нищо неоправдано робство.

Миналото и въ тоя случай ще ни даде развръзката на съвременния трагизъмъ. Известно е, че римската империя, която умело използваше принципа „раздѣляй и владей“, сж чуденъ блѣсъкъ успѣ да възкреси завоевателната политика на Филипъ Македонски. Но тя ни завеща и друга една политика: подготвила свои агенти срѣдъ нубийцитъ, които използваха въ решителния моментъ срещу Картагенъ.

Следъ като имаме тѣзи красноречиви примери, дълъгъ ни се налага да бждемъ по внимателни. България, а наедно съ нея и емигрантскитъ организации, искрено пригърнатъ „новитъ“ идеи, но тѣ не желаятъ да бждатъ използвани като оржидя.

Печо Господиновъ.

възторгъ, преди да доизпѣятъ своята буреносна пѣсена.

Стѣни морската бездна, стѣни сърцето ми и, гнѣвъ, като стихията на буревестникъ се разлива по него и събужда въ дълбинитъ му жаждата за битка и бранъ. . .

Внезапенъ грѣмъ разкжсва небето и неговия жълто-червенъ блѣсъкъ проблѣсва въ тъмнитъ развълнувани води на морето. . .

Бѣлитъ чайки, бѣлата надежда на моряцитъ, въ тревоженъ стонъ се скриватъ нѣкъде далечъ. Вътъртъ разперва, като зълъ демонъ, криле надъ разлудуванитъ бѣлогривести вълни и тѣ като глутница вълци, въ злоба и стрѣвъ налѣтяватъ къмъ брѣга.

Стѣниятъ морскитъ бездни, стѣне вътъра и предвещава, че скоро буря ще се извие надъ морето. . .

Стѣни сърцето ми, стѣни въ него гласътъ на всички поробени и предвещава, че скоро буря ще се извие надъ поробена Добруджа. Ще разкжса веригитъ на тирани и буреносната пѣсента на свободата ще прокжнти като разерена молния надъ свободнитъ родни друмища. . .

Иванъ Ц. Ханджиев

Южна Добруджа.

Историческа сдба. Днешно положение

Южна Добруджа, въпреки нейния безспорен български характер, въпреки нейното историческо минало свързано неразривно с това на цяла България, въпреки че от нейното 300,000 население само 6000 беха ромъни, великият победител я дадоха като награда на Ромъния.

При извършването на тази въпиюща несправедливост, единствена американската делегация застъпва становището, че териториалното разпределение на балканите трябва да стане въз основа на Сан-Стефанския договор от 1878 г. Но този глас на висша справедливост биде заглушен от бѣсния вой на хищниците, които съзавидно остървение гложеха изнемощелото тѣло на България.

Нѣма съмнение, че тези насилнически мирни договори разрешиха националните въпроси по един невъзможен начин. Въ тѣхната основа има положени от самите им създатели, много взривове и нека последните не си правят илюзия, че създадоха нѣщо дълготрайно. Вавилонската кула която построиха започна вече да се пука. Те ще преживѣят нейното рухване, за което има вече сигурни указания.

Човечеството има многовековна история и тази история ни учи, че никое насилие и никоя неправда, нанесена на един народ, не сж били трайни, дългочестни.

Кой е толкова наивен да вѣрва, че би могло да се одържи дълго време положението което създадоха тези мирни договори, като се има предъ видъ, че те оставиха подъ робство 47 милиона европейци.

Въ Ньой — Уилсонъ, загубилъ възможност да наложи мира такъвъ, какъвто го прокламира съ своите 14 точки успя да наложи, като допълнение на мирните договори, сключването на специални конвенции за покровителстване на малцинствата.

Конвенциите задължаваха всички държави отъ средна и източна Европа да създадатъ, за инородните въ пределите имъ малцинства, като имъ се гарантира правото да иматъ свои училища, въ които дѣцата имъ да се учатъ на матерния си езикъ; да иматъ свои църкви, свои сѣдилища и изборни учредения, въ които говоримия езикъ да бжде родниятъ имъ езикъ.

Въ сжщностъ не се касаеше за създаването тепърва на условия за свободно развитие, а за запазването на сжществуващи национално-културни придобивки на населението, което по силата на мирните договори минаваше подъ чужда власт.

Конвенцията за българските малцинства, налагаше по единъ повелителенъ начинъ, щото ромънската държава да осигури на българското население въ Добруджа, всичката възможност да се развива като българско, съ свое народностно съзнание, свои училища, читалища и църкви.

Конвенцията цѣляха да пресекатъ, въ зародиша имъ, домогванията на завоевателите да асимилиратъ добруджанското население и да денационализиратъ, да обезбългарятъ Добруджа. За съжаление обаче, духътъ на тези конвенции остана мъртва буква, както останаха на книга и всички клаузи отъ мирните договори, които бѣха въ полза на победитѣли, надъ чиито глави виси като заклинание старата максима на римляните: „тежко на победените“.

Днесъ всички следимъ съ болка и безкрайно огорчение, произволитѣ и издевателствата вършени отъ органи на официалната ромънска власт и отъ необуздани цинцарски банди, надъ беззащитното добруджанско население, единствената вина на което е, че живѣе съ българското си съзнание и че позовавайки се на ромънските закони, иска — по единъ напълно законенъ и легаленъ начинъ — правото си на свободно културно и народностно сжществуване, като малцинство въ границите на ромънската държава.

Въ южна Добруджа, Ромъния прокарва една сжщо такава политика на

Младитѣ

Нищо нѣма да ни спре,
нищо нѣма да пречупи
сбраната отъ вѣкове
воля наша, съ кръвъ откупена.

Колко жалъкъ е врага!
Колко бѣденъ е тирана!
Стига ни една ржка
и кръвта, въ сърдцето сбрана.

Щомъ удари оня часъ
който времето разсича
и зове съ човѣшки гласъ,
а съ око на Богъ надница,

нищо нѣма да ни спре,
волята ни да пречупи,
ний сме свѣтли синове
на земя съсъ кръвъ откупена.

Дора Габе.

денационализиране и обезбългаряване, каквато прокарваше и прокара въ периода отъ 1879 — 1900 г. въ северна Добруджа. Днесъ тая политика се различава отъ оная въ миналото, само по своята по-голяма жестокостъ и безчовѣчие. За да ускори процеса на обезбългаряване на южна Добруджа, ромънската държава, отъ 1913 г. до днесъ следва неуклонно една политика на изключителенъ режимъ върху имущественитѣ права и политическите, културни и вѣрски свободи на българското население.

Създадениятъ въ 1914 г. законъ, нареченъ „Законъ за организацията на нова Добруджа“, постави добруджанци, собственици на земя, въ едно изключително и много тежко положение. Базирайки се на турско право и игнорирайки факта, какво земитѣ въ южна Добруджа бѣха въ периода отъ 1879 до 1913 г. подъ действието на българските закони за собствеността, Ромъния въ пълненъ разрѣзъ и противоречие на каквато и да е законностъ и справедливостъ, отне половината отъ земитѣ на добруджанци, безъ каквато и да било компенсация.

Последва колонизирането на южна Добруджа съ цинцари. Известни сж на всички ни, печалните и пагубни за интереситѣ на българщината въ Добруджа резултати отъ тая безогледна колонизация, отъ която ромъните направиха инструментъ за бързото и решително изгонване и изтрѣбване на българския елементъ. Цинцаритѣ още съ стѣпването си на добруджанска земя се отдадоха на осждителни, варварски истѣпления.

Не свикнали на честенъ трудъ, научени да живѣятъ съ разбойничество, тѣ обсебватъ кжщитѣ, нивитѣ и добитѣка на българитѣ, а тѣхъ подлагатъ на жестоки тормози, побой и убийства.

За периода отъ 1924 год. до сега е регистрирана дълга, нескончаема верига отъ престѣпни деяния, насилие и убийства, разграбване на имоти и покжщина, които биха потресили и ужасили всѣки човѣкъ, и които би трѣбвало да вдигнатъ на кракъ целия български народъ, въ лицето на неговото правителство, парламентъ, общественици, културни институти и преса, защото се касае за обезбългаряването на златна Добруджа, житницата на България и люлката на българската държавна идея.

Насилията и убийствата се инспириратъ отъ нѣколкото издавани отъ ромъни и цинцари, въ Добричъ и Силистра, весници, толерирани отъ ромънската власт, чиято отговорностъ е неизмеримо голяма, защото позволява да се пълнятъ колонитѣ на тези вестници всѣки денъ съ насѣквания и закани къмъ българското население, че ако само не се изсели въ България, ще го изтрѣбятъ поголовно.

Драги сънародници, и това не сж само праздни закани. Отдавна е вече преминато къмъ действие. Нека да си спомнимъ кървавите трагедии въ Бабукъ, Алфатларъ, Кочина, Старо-село Кавурга, Шахинларъ и въ десетки и стотици още добруджански села.

Тези трагедии сж едно срамно петно не само върху ромънския режимъ въ Добруджа. Те ще тежатъ върху съвестта на цяла Европа, която наблюдава хладнокръвно това жестоко изтрѣбление на хиляди човѣшки същества и равнодушно отминава тѣхните отчаяни вопли.

Следва.

Добруджанската младежъ и освободителната борба!

Въ страниците на свѣтовната история съ златни букви сж записани: дейността и борбитѣ на младежта, която е играла и играе, въ всички исторически събития жива, достойна за поуча и подражание роль.

Всѣка идея подемана отъ младежта е бивала обляхана отъ борчески духъ, идеализъмъ и увереностъ въ победата борба!

Водена отъ свободолубиви стремени и въ името на истината и правдата, младежта винаги е побеждавала въ полето на честта и справедливостта.

Еднаквата сдба и общиятъ идеалъ свързватъ днешната организирана добруджанска младежъ съ тая отъ историческото ни минало, известна отъ борбитѣ на поробенитѣ български народъ, за духовна и политическа свобода.

Идеалътъ — свободата на поробената Родина, въ чийто име легендарнитѣ борци и апостоли сложиха кости, живѣе и днесъ въ душата на организираната добруджанска младежъ!

Млади добруджанецъ, бжди на поста си, защото днесъ — въ вѣкъта на недостигнатата култура — дрънкатъ още зловещо оковитѣ на черно робство изъ тучните поля на златна Добруджа — люлката на българската история и култура!

Въ тия тежки за поробена родна Добруджа дни, да обърнемъ погледъ къмъ нея, земята която откърми безсмъртния Караджа, и ентусиазиран и окриляни отъ недостижимиятъ му подвигъ, да станемъ първи въ освободителната борба.

Млади сънародници, да не униваме! Нека издигнемъ високо въ времето на духовна, нравствена и материална криза, факела на свободата и станемъ истински нейнъ носителъ, подъ гордото и свещенно знаме на Караджата.

Да бждемъ горди и смели борци, защото на насъ е отредено да бждемъ първитѣ пжтници въ оня корабъ, който ще отплува по тихия бялъ Дунавъ, за да възвести надъ родна Добруджа, тѣй много жадуваната свобода!

Любенъ Сладкаровъ — Русе.

Учителската каса

Първо Кооперативно Застрахователно Д-во въ България

Основано въ 1903 год.

При учителската каса могатъ да се застраховатъ всички граждани на възраст отъ 18 до 60 години безъ разлика на полъ и професия. Клонове: „Пожаръ“ и „Животъ“ съ допълнителенъ рискъ „Злополука“. Условия сравнително най-износни. Здравно закрепнало Д-во, чиито печалби отиватъ само за културно просвѣтни цели: почивни домове, диспансери, детско лѣтовище, хотелъ въ София и пр. — само за членове. Преди да направите застраховка, прочетете условията и на Учителската каса — мѣстна агенция на ул. „6-й Септемврий“ № 16 гр. Варна при инспекторъ-аквизитора Г-нъ Ж. Юр. Малджиевъ.

Организационенъ животъ

Състава на М. С. и разпределение длъжноститѣ:

Иванъ Ц. Ханджиевъ, секретаръ, общо ръководство, отношенията съ официал. власти. Борисъ Хр. Черневъ, редакторъ в. „Ст. Караджа“.

Тодоръ Н. Камбуровъ, касиеръ, завежда финансовата дейностъ на М. С.

Крумъ Г. Николчевъ, завежда кореспонденцията и протоколитѣ и съхранява печата на МС. Борисъ П. Бяновъ, завежда администрацията на в. Ст. Караджа.

На 2 априлъ т. г. младежкия секретаръ Ив. Ц. Ханджиевъ и члена на секретариата Кр. Г. Николчевъ сж посетили с Раздѣлна, Варненско, кжето следъ като сж говорили предъ добре посетено събрание, сж основали нова младежка организация.

Младежкия секретаръ на 16 и 17 априлъ т. г. е посетилъ селата Бѣла и Кору-кьой, Варненско. Устроилъ е общо добруджанско събрание, което е било много добре посещено. Беседвалъ е съ настоятелството на МО въ Бѣла и съ това на новоосъваната М. О. въ Кору-кьой, върху младежкото движение и неговитѣ цели и з дачи. Младитѣ си сънародници сж изразили готовността си за по-усилена дейностъ.

Утвърдени настоятелства. СОФИЯ—н-во: председателъ Никола Рубчевъ, подпредседателъ Асенъ С. Николовъ, секретаръ Маринъ Мариновъ, касиеръ Димитъръ Паскалевъ; членове: Иванъ Анастасовъ, Иванъ Христовъ, Стоянъ Ганчевъ; контр. комисия: Никола Д. Петковъ, Ангелъ Петровъ и Димитъръ Ст. Димитровъ.

ШУМЕНЪ — н-во: председателъ Анастасъ Ж. Димитровъ, секр.-касиеръ Атанасъ Жо-

невъ и съветникъ Александъръ Ивановъ; контр. комисия: Никола Николовъ и Анастасъ Митиевъ.

БУРГАСЪ — н-во: председателъ Анастасъ Петровъ, подпредседателъ Димитъръ Янакиевъ, секр.-касиеръ Емилъ Анастевъ; членове: Петъръ Петровъ, Данаилъ Люцкановъ, Кръсть Предевъ, Васила Петкова, Вѣра Люцканова; контр. комисия: Величко Киселковъ, Султанъ Петрова, Кирчо Неновъ.

КУРУ-КЪОЙ Варненско—н-во председателъ Цоню Димитровъ, подпредседателъ Стойчо Статевъ, секр. касиеръ Михаилъ Георгиевъ и членове: Георги Петровъ, Ангелъ Димитровъ; контр. комисия: председателъ Стоянъ Стефановъ и членове: Василъ Георгиевъ и Колю Колевъ.

УЗУНДЖЕ-АЛАНЪ, Балбунарско—н-во председателъ Петъръ Г. Маджаговъ, подпредседателъ Стоянъ Т. Чакъровъ и секр.-касиеръ Коста М. Ковачевъ; контр. комисия: Стоянъ Кръстевъ и Петъръ Балжчиевъ.

СВ.-ДОЛЪ, Провадийско — н-во: председателъ Жечо Ангеловъ, подпредседателъ Иванъ Ст. Жильовъ, секр.-касиеръ Иванъ Дичевъ и членове: Стоянъ Ангеловъ и Стоянъ Колевъ; контр. комисия: председателъ Колю Юрановъ и членове: Руско Русковъ и Желю Димитровъ.

БѢЛА, Варненско — н-во: председателъ Желѣзко Томовъ, подпредседателъ Никола Русевъ, секретаръ Сѣби Петковъ и членове: Захари Ковачевъ Панко Ивановъ; контр. комисия: Сава Николовъ, Христо Георгиевъ и Георги Стефановъ.

РАЗДѢЛНА, Варненско — н-во: председателъ Димчо Атанасовъ, подпредседателъ Петъръ Костадиновъ, секретаръ Илия Георгиевъ и членове: Тодоръ Ивановъ и Динко Стояновъ; контр. комисия: Колю Драгневъ, Стоянъ Ефтимовъ и Доньо Ивановъ.

Модно кройческо ателие „МОМЧО“

гр. Варна, ул. „Царъ Симеонъ“ № 14

По случай лѣтния сезонъ пристигнаха последнитѣ парижки и виенски модни журнали. Задоволява се най-взискателниятъ и изтънченъ вкусъ.

При опитъ ще се увѣрите.

Бръснаро-фризьорски салонъ „ДОБРУДЖА“

ул. „Царъ Борисъ“ 19

Марковъ Караованезовъ

Гости на Варна и варненци!

Само въ салонъ „Добруджа“ на ул. Царъ Борисъ 19 ще се наждрите съ най-усъвършенствуванитѣ до сѣга Karlsblat апарати

REALISTIC WERK MAYER

който кждри коситѣ отъ края къмъ корена, сжщо и апарата „Иожень“ съ своето удобство за сухо кждрене, които апарати даватъ хубави и трайни ондулации, и биятъ рекордъ. А най-хубаво за дамитѣ е това, че много лесно сами могатъ да си направятъ различни фризури. Въ салона се извършва маникюръ, миене на глави, водна ондулация, поправка на вежди, фризиране съ желѣзо Marsel и др.

Мажки отдѣлъ: бръснене, стрижене, електрически масажи и пр. и пр. Сжщо и Димитъръ Марковъ е тамъ съ своята ненадмината опитностъ въ фризьорското изкуство. Задоволява и най-капризнитѣ клиентки. Едно посещение ще ви увѣри въ всичко до тукъ казано.

